

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D. a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D. ve věci žalobce: **Ing. J. R.**, bytem x, zastoupen: bnt consulting s.r.o, se sídlem Na příkopě 859/22, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno, poštovní příhrádka 351, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2015, č. j. 155/15/5200-10421-701962, o dani z příjmu fyzických osob,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně napadl shora specifikované rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Středočeský kraj, a to dodatečný platební výměr na daň z příjmů fyzických osob ze dne 2. 5. 2014 č. j. 2418993/14/2104-24802-202456 (dále jen „rozhodnutí správce daně“) a odvolání žalobce zamítnuto. Správce daně ve svém rozhodnutí doměřil za zdaňovací období roku 2011 daň ve výši 17 880,- Kč a současně uložil zákonnou povinnost k úhradě penále z doměřené daně podle ustanovení § 251 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, ve výši 3 576,- Kč.

Usnesením ze dne 3. 3. 2015, č. j. 29 Af 17/2015-13 postoupil Krajský soud v Brně věc k vyřízení zdejšímu soudu.

Žalobce předně namítl, že napadené rozhodnutí porušuje základní zásady daňového řízení, zejména zásadu přiměřenosti dle § 5 odst. 3 daňového řádu. Podle žalobce je správce daně povinen zohledňovat mimořádnou situaci daňového subjektu, aby jeho postup nebyl nepřiměřeně tvrdý. V rámci racionality daňového řízení má správce daně uplatňovat zákony způsobem, který nevede k absurdním výsledkům a odpovídá cílům sledovaným zákonodárcem. K výtce žalovaného učiněné v napadeném rozhodnutí, že se žalobce neřídil metodickými pokyny Ministerstva financí, uvedl, že znalost uvedených podzákonných předpisů u něj nelze rozumně předpokládat, neboť je nemůže mít ani k dispozici.

Dále namítl, že byl doměřením daně za zdaňovací období roku 2011 a uložením povinnosti k úhradě penále zkrácen na svých právech. Úvěrovou smlouvu podepsal společně s manželkou, proto se domníval, že on i jeho manželka jsou oba „právoplatní majitelé jednoho dluhu“, že jsou tudíž oba účastníky smlouvy o úvěru, neboť na splátky úvěru byly prokazatelně použity prostředky z jejich společného jmění manželů. Žalobce má za to, že na základě výše uvedeného měl žalovaný zohlednit jeho legitimní očekávání a dobrou víru. Žalobce dále podotkl, že postupoval v souladu s ustanovením § 15 odst. 3 a 4 zákona 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“), který explicitně nevymezuje, kdo je považován za účastníka smlouvy, a že byl tudíž po celou dobu přesvědčen o splnění všech podmínek stanovených zákonem pro zohlednění úroků jako položky snižující základ daně.

Z výše uvedených důvodů navrhl zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že k naplnění podmínky být účastníkem smlouvy o úvěru nepostačuje, když daňový subjekt úroky pouze splácí (ač ze společného jmění manželů), aniž by byl uveden na úvěrové smlouvě jako dlužník. Dále uvedl, že žalobce byl ze strany správce daně upozorněn na nesplnění podmínek pro odpočet úroků z úvěru. K závaznosti pokynu D - 300, resp. pokynu GFŘ D - 6 č. j. 32320/11-31, žalovaný uvedl, že ty pokyny jsou interními předpisy, které upravují a sjednocují praxi správních orgánů. Přestože nejsou obecně závaznými právními předpisy, správní orgány mají povinnost se jimi ve své právní praxi řídit, což neplatí pouze v případě, že by se taková praxe neslučovala s obecně závaznými právními předpisy. Žalovaný setrval na svém závěru, že žalobce nenaplnil podmínky stanovené v § 15 odst. 3 a 4 ZDP, neboť ve zdaňovacím období roku 2011 nebyl účastníkem smluv o překlenovacím úvěru a úvěru ze stavebního spoření č. x, č. x. Jiný postup správce daně (resp. žalovaného) by mohl být libovůlí, která není v právním státě přípustná. Z uvedeného důvodu je dle žalovaného lichá i námitka nedodržení zásady přiměřenosti zakotvené v § 5 odst. 3 DR, navíc žalobce ani konkrétně netvrdil, v čem by měla být jeho situace mimořádná a tím postup žalovaného nepřiměřeně tvrdý.

Soud vycházel při rozhodování z následujících podstatných skutkových okolností zjištěných ze správního spisu.

Žalobce podal dne 23. 3. 2012 daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011. Následně dne 28. 3. 2012 podal opravné daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za téže období, kde od základu daně odečetl zaplacené úroky z úvěru ve výši 211.596,- Kč. Toto žalobce doložil třemi potvrzeními o zaplacených úrocích z úvěru za období roku 2011 vystavenými společností Raiffeisen stavební spořitelna a.s., a to potvrzením vystaveným na žalobce jako úvěrového klienta ve výši 92.379,- Kč a dvěma

potvrzeními vystaveným na úvěrového klienta – manželku žalobce, ve výši 107.564,- Kč a 11.653,52 Kč.

Dne 9. 4. 2014 byla u žalobce zahájena daňová kontrola daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011. Předmětem daňové kontroly bylo pouze prověření uplatněného odpočtu úroků z úvěru ve výši 211.596,- Kč. Správce daně v průběhu daňové kontroly prověřoval mimo jiné smlouvu o překlenovacím úvěru a úvěru ze stavebního spoření č. x uzavřenou mezi společností Raiffeisen stavební spořitelna a.s. (věřitel) a žalobcem (dlužník) a současně prověřoval smlouvy o překlenovacím úvěru a úvěru ze stavebního spoření č. x, č. x uzavřené mezi společností Raiffeisen stavební spořitelna a.s. (věřitel) a manželkou žalobce (dlužník).

Správce daně v průběhu daňové kontroly dospěl k závěru, že v případě uplatnění odpočtu úroků z úvěru ve výši 107.564,- Kč a 11.653,52 Kč od základu daně nebyly splněny podmínky dle § 15 odst. 3 písm. a) a § 15 odst. 4 ZDP. Toto správce daně spatřoval ve skutečnosti, že žalobce nebyl účastníkem smluv o překlenovacím úvěru a úvěru ze stavebního spoření č. x a č. x uzavřených mezi společností Raiffeisen stavební spořitelna a.s. a manželkou žalobce. Daňový subjekt současně neprokázal, že by ve zdaňovacím období 2011 nebo dříve přistoupil k dluhu.

Na základě kontrolních zjištění vydal správce daně dodatečný platební výměr, proti kterému žalobce podal dne 3. 5. 2014 odvolání. Žalovaný vyzval společnost Raiffeisen stavební spořitelna a.s. k poskytnutí informace, zda se žalobce stal účastníkem předmětných smluv č. x a č. x v souladu s § 15 odst. 3 a 4 ZDP. Dle tvrzení žalobce se tento měl stát účastníkem smluv na základě podpisu prohlášení „*Manžel/ka prohlašuje, že si tuto dlužníkem podepsanou smlouvu včetně přílohy přečetl/a a bez výhrad s jejím obsahem i uzavřením souhlasí. Souhlasí také s rozhodováním sporů u soudů, resp. RS podle pravomoci a příslušnosti sjednané výše.*“ Společnost Raiffeisen stavební spořitelna a.s. žalovanému sdělila, že žalobce eviduje ve své databázi u předmětných smluv jako manžela klientky, a že dne 22. 1. 2014 podepsal smlouvy o přistoupení k dluhu, přičemž se z tohoto titulu stal spoludlužníkem úvěrů č. x, č. x.

O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že odvolací námitky shledal nedůvodnými, a proto odvolání zamítl a napadený platební výměr potvrdil. V odůvodnění uvedl, že správce daně po posouzení úvěrových smluv uzavřených mezi věřitelem Raiffeisen stavební spořitelnou a.s. a dlužníkem Ing. A. R. (dále též jen manželka žalobce) neuznal žalobci odečet úroků ve výši 107.564,- Kč a odečet úroků ve výši 11.653,52 Kč, neboť žalobce nebyl účastníkem smluv o úvěru na financování bytové potřeby. Žalovaný uvedl, že Raiffeisen stavební spořitelna a.s. k jeho výzvě dne 7. 11. 2014 sdělila, že žalobce je evidován v databázi Raiffeisen stavební spořitelny a.s. u smlouvy o překlenovacím úvěru a úvěru ze stavebního spoření č. x, kterou jako manžel klientky podepsal dne 5. 12. 2008, a u smlouvy o překlenovacím úvěru a úvěru ze stavebního spoření č. x, kterou jako manžel klientky podepsal dne 19. 11. 2008. Dále stavební spořitelna sdělila žalovanému, že žalobce dne 22. 1. 2014 podepsal smlouvu o přistoupení k dluhu, na základě které se stal spoludlužníkem úvěru č. x a smlouvu o přistoupení k dluhu, na základě které se stal spoludlužníkem úvěru č. x. Žalovaný z uvedeného učinil závěr, že žalobce se stal účastníkem obou smluv až dne 22. 1. 2014, proto za zdaňovací období roku 2011 nemá nárok na odečet zaplacených úroků z úvěrů ve výši 107.564,- Kč z úvěru č. x a na odečet úroků zaplacených za zdaňovací období roku 2011 ve výši 11.653,52 Kč z úvěru č. x. Svoji argumentaci žalovaný opřel o pokyn D - 300 Ministerstva financí uveřejněný ve Finančním zpravodaji

č. 11 - 2/2006 a o pokyn GFŘ D - 6 č.j. 32320/11-31, který nahrazuje Pokyn D-300. Žalovaný uvedl, že ve výše uvedených pokynech je k ustanovení § 15 odst. 3 a 4 ZDP pod bodem 3 uvedeno: „*Poplatník může uplatnit nárok na odpočet úroků ze základu daně za předpokladu, že je účastníkem smlouvy o úvěru a v případě bytové potřeby uvedené v odst. 3 písm. a) až c) též jejím vlastníkem (spoluvlastníkem). Za účastníky smlouvy o úvěru se považují osoby, které i když nejsou uvedeny ve smlouvě o úvěru, závazek z úvěru převzaly nebo k závazku z úvěru přistoupily na základě následně uzavřené smlouvy o převzetí dluhu nebo o převzetí závazku.*“.

Žalovaný uzavřel, že žalobce splnil zákonem stanovené podmínky vlastnictví a užívání bytové potřeby, ale účastníkem smluv o úvěru na financování bytové potřeby, kterou uzavřela s Raiffeisen stavební spořitelnou a.s. jeho manželka, resp. spoludlužníkem z úvěru č. x a č. x se stal až na základě smluv o přistoupení k dluhu, které uzavřel dne 22. 1. 2014. Z uvedeného důvodu není žalobce oprávněn za zdaňovací období roku 2011 odečíst od základu daně úroky z úvěru ve výši 107.564,- Kč a 11.653,52 Kč na základě potvrzení o zaplacených úrocích z úvěrů vystavených na úvěrového klienta - manželku žalobce. Nárok na odpočet úroků ze základu daně může daňový subjekt uplatnit, pokud splní všechny podmínky definované v ustanovení § 15 odst. 3 a 4 ZDP. Jakmile nesplní byť jen jednu z nich, jako tomu bylo v uvedeném případě, nemá nárok na odpočet úroků ze základu daně.

Krajský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce uvedl, že v řízení došlo k porušení zásad přiměřenosti v daňovém řízení podle § 5 odst. 3 daňového řádu, tato námitka však není žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Dle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylicit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 – 58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedené tvrzení žalobce nedostálo, neboť jde pouze o obecný odkaz na ustanovení právního předpisu, které mělo být porušeno, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá.

Pokud jde o žalobcovu neznalost metodických pokynů Ministerstva financí, souhlasí

soud s žalobcem, že tyto interní předpisy žalobce nezavazují, tedy je nemusí znát. Na druhou stranu musí být tyto předpisy v souladu s obecně závaznými předpisy, které žalobce znát má. Žalovaný však metodický pokyn uváděl jako podpůrný argument k výkladu § 15 odst. 3 ZDP, přičemž ke stejnému výkladu by musel dojít (z důvodů uvedených níže) i bez této pomůcky. Námitka tedy není důvodná.

Zásadní námitkou žalobce je tvrzení, že účastníkem předmětných úvěrových vztahů byl ve smyslu § 15 odst. 3 ZDP vedle Raiffeisen stavební spořitelny a.s. a manželky žalobce i sám žalobce, a to již k zdaňovacímu období 2011, nikoli až podpisem smluv o přistoupení k dluhu v roce 2014. Z uvedených důvodů má žalobce za to, že byl oprávněn k odpočtu zaplacených úroků z úvěru ve výši 107.564,- Kč a 11.653,52 Kč od základu daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011. Žalobce argumentoval i tím, že splátky úvěru jsou hrazeny z prostředků ve společném jmění manželů (dále jen „SJM“).

Ze shora uvedených skutkových zjištění vyplynulo, že úvěr č. 13122/2008/01 a úvěr č. 12709/2008/01 byl sjednán za trvání manželství žalobce. Uvedené vyplývá ze skutečnosti, že při uzavření úvěrové smlouvy mezi manželkou žalobce a Raiffeisen stavební spořitelnou a.s. byl připojen souhlas druhého manžela – žalobce, s uzavřením smlouvy. Žalobce dále tvrdil a nikdo toto nerozporoval, že s manželkou mají SJM. Tomu ostatně odpovídá i požadavek stavební spořitelny na souhlas žalobce jako druhého manžela s uzavřením úvěru manželkou.

Podle ustanovení § 15 odst. 3 věty první ZDP *„Od základu daně se odečte částka, která se rovná úrokům zaplaceným ve zdaňovacím období z úvěru ze stavebního spoření, úrokům z hypotečního úvěru poskytnutého bankou, sníženým o státní příspěvek poskytnutý podle zvláštních právních předpisů, jakož i úvěru poskytnutého stavební spořitelnou, bankou v souvislosti s úvěrem ze stavebního spoření nebo s hypotečním úvěrem, a použitým na financování bytových potřeb, pokud se nejedná o bytovou výstavbu, údržbu ani o změnu stavby bytového domu nebo jednotky, která nezahrnuje nebytový prostor jiný než garáž, sklep nebo komoru, prováděnou v rámci činnosti, ze které plyne příjem ze samostatné činnosti, nebo pro účely nájmu“.*

Podle ustanovení § 15 odst. 4 věty první ZDP *„V případě, že účastníky smlouvy o úvěru na financování bytové potřeby je více zletilých osob, uplatní odpočet buď jedna z nich, anebo každá z nich, a to rovným dílem“.*

Úvodem soud poznamenává, že zákon o daních z příjmů neobsahuje vlastní definici účastníka smlouvy o úvěru. Vzhledem k tomu, že ani text zákona, ani judikatura žádným způsobem nesvědčí pro závěr, že by tento pojem měl mít v daňovém právu svůj autonomní význam, je pro posouzení věci rozhodný obsah pojmu „účastník smlouvy“ v soukromém právu.

Podle ustanovení § 143 odst. 1. zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění zákona č. 91/1998 Sb. (dále jen „OZ“), *„společné jmění manželů tvoří a) majetek nabytý některým z manželů nebo jimi oběma společně za trvání manželství, s výjimkou majetku získaného dědictvím nebo darem, majetku nabytého jedním z manželů za majetek náležející do výlučného vlastnictví tohoto manžela, jakož i věcí, které podle své povahy slouží osobní potřebě jen jednoho z manželů, a věcí vydaných v rámci předpisů o restituci majetku jednoho z manželů, který měl vydanou věc ve vlastnictví před uzavřením manželství a nebo jemuž byla věc vydána jako právnímu nástupci původního vlastníka, b) závazky, které některému z manželů nebo oběma manželům společně vznikly za trvání manželství, s výjimkou závazků týkajících se majetku, který náleží výhradně jednomu z nich, a závazků, jejichž rozsah*

přesahuje míru přiměřenou majetkovým poměrům manželů, které převzal jeden z nich bez souhlasu druhého.“

Podle § 145 odst. 2, 3, 4 OZ „(2) Obvyklou správu majetku náležejícího do společného jmění manželů může vykonávat každý z manželů. V ostatních záležitostech je třeba souhlasu obou manželů; jinak je právní úkon neplatný. (3) Závazky, které tvoří společné jmění manželů, plní oba manželé společně a nerozdílně. (4) Z právních úkonů týkajících se společného jmění manželů jsou oprávněni a povinni oba manželé společně a nerozdílně.“ V této podobě platila citovaná ustanovení v době uzavření smlouvy o úvěru a jde rovněž o znění, jež platilo až do konce platnosti OZ tj. do 31. 12. 2013.

Z uvedených ustanovení zákona vyplývá, že závazek, který vznikl za trvání manželství jednomu z manželů, a který patří do SJM podle § 143 odst. 1 písm. a) OZ, plní oba manželé společně a nerozdílně, a že v takovém případě jsou manželé společnými dlužníky, a je tak zákonem založena dlužnická solidarita manželů podle § 511 OZ. Solidarním dlužníkem předmětných úvěrových smluv se žalobce stal již tím, že jeho manželka za trvání manželství a s jeho souhlasem (stačil i konkludentní) uzavřela úvěrové smlouvy. Tím, že žalobce podepsal prohlášení ve znění „*Manžel/ka prohlašuje, že si tuto dlužníkem podepsanou smlouvu včetně přílohy přečetl/a a bez výhrad s jejím obsahem i uzavřením souhlasí. Souhlasí také s rozhodováním sporů u soudů, resp. RS podle pravomoci a příslušnosti sjednané výše,*“ pouze explicitně souhlasil se samostatným jednáním manželky, čímž současně žalobci k předmětným úvěrovým smlouvám vzniklo zákonné solidarní spoludlužnictví (§ 145 odst. 3 OZ). Žalovaný neměl pravdu v tom, že žalobci vzniklo spoludlužnictví až podpisem smlouvy o přistoupení k dluhu. Žalobce je solidarním spoludlužníkem ze zákona (§143 odst. 5 OZ) od okamžiku podpisu úvěrové smlouvy jeho manželkou. Uvedené však ještě neznamená, že vedle povinností k solidarní úhradě dluhu z prostředků v SJM (solidárního spoludlužnictví), byla zákonem založena i další práva a povinnosti z právního vztahu, tedy plnohodnotné účastenství žalobce v předmětných úvěrových vztazích.

Otázkou účastenství druhého manžela v závazcích sjednaných jen jedním z manželů se, v souvislosti s problematikou pasivní legitimace druhého manžela ve sporu o plnění závazku přijatého jen prvním z manželů (se souhlasem druhého manžela), zabýval velký senát občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu (dále jen „NS“) v rozsudku ze dne 12. 9. 2007, sp. zn. 31 Odo 677/2005 (dále jen „rozhodnutí NS“). Podle přesvědčení NS je nutno řešit otázku, zda úprava obsažená v ustanovení § 145 odst. 3 OZ zakládá společný závazek manželů (resp. účastenství obou) i v případě, že šlo o závazek náležející do SJM založený právním jednáním jen jednoho z nich, v návaznosti na úpravu závazkového práva.

Základní zásadou platnou pro závazky vzniklé ze smluv je zásada pacta sunt servanda (smlouvy se mají dodržovat), jež se logicky může naplno prosadit jen mezi účastníky těchto smluv (mezi smluvními stranami). Proto také OZ (v ustanoveních § 524 až § 543) reguluje možné změny v osobě věřitele či dlužníka závazkového právního vztahu.

Nejvyšší soud ilustroval praktické problémy představ, že účastníkem závazku náležejícího do SJM a sjednaného jen jedním z manželů může být bez dalšího manžel (tj. bez dohody o přistoupení k závazku atd.), který jen neodepřel souhlas s jednáním prvního manžela, i na příkladu smlouvy o úvěru. Jak plyne z dikce § 497 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ObchZ“), smlouvou o úvěru se zavazuje věřitel, že na požádání dlužníka poskytne v jeho prospěch peněžní prostředky do určité částky, a dlužník se zavazuje poskytnuté peněžní prostředky vrátit a zaplatit úroky. Kdyby ze závazku

ze smlouvy o úvěru náležejícího do SJM, ale sjednaného jen jedním z manželů, byl oprávněn a povinen i druhý z manželů, pak by to pro věřitele znamenalo plnit svůj závazek z úvěrové smlouvy též na požádání druhého manžela. Přitom si lze dobře představit situaci, že kdyby o poskytnutí úvěru žádal sám druhý manžel, věřitel by mu nevyhověl. Nejvyšší soud uzavřel, že „na tomto základě lze s přihlédnutím k teleologickému výkladu zkoumaných ustanovení opodstatněně usuzovat, že úpravou obsaženou v ustanovení § 145 odst. 3 OZ nezamýšlel zákonodárce prolomit princip autonomie vůle smluvních stran v procesu vzniku závazků ze smluv a vnutit jim jako zákonný důsledek vzniku smlouvy prostřednictvím institutu společného jmění manželů jako další smluvní stranu i manžela smluvní strany.“

S tímto závěrem se soud ztotožňuje a dodává, že kdyby mělo platit, že každý individuální závazek založený jedním z manželů se stává společným závazkem manželů i v tom smyslu, že účastníky závazku (ne jen spoludlužníky) se stávají oba manželé, byla by úprava, jež v § 143 odst. 1 písm. b) OZ hovoří i o závazcích, které vznikly oběma manželům společně, nadbytečná, neboť by každý závazek náležející do společného jmění manželů a nasmlouvaný pouze jedním z manželů, byl závazkem vzniklým oběma manželům společně.

Z uvedeného vyplývá, že námitka žalobce je nedůvodná, jelikož žalobce se stal účastníkem smluv až přistoupením k dluhu, tj. v roce 2014, a nemůže si tedy za rok 2011 jako účastník ve smyslu § 15 odst. 3 ZDP snížit základ daně o úroky uhrazené na předmětných úvěrech. Správce daně proto postupoval správně, když žalobci daň doměřil včetně zákonného penále.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Ve věci rozhodoval soud bez jednání, jelikož účastníci s takovým postupem vyslovili souhlas podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému prokazatelné náklady nad rámec běžných činností správního orgánu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. prosince 2016

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová